

6. szám.

Február 6. 1875.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételei hivatal **Budapesten**, MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta KAKAS MÁRTON.

NEKEM pedig hát nem volt semmi örömem e százmilliókat érő kincsben. Nekem ez csak egy újabb börtön.

A mi engem e tündér palotában érdekel: az csupán az átelleni kopasz diorit sziklában lévő repedés, melynek tátongó ürege engemet innen valahová kivezet.

A folyosóruul könnyű volt leszállni az üregnek azon részébe, melyet a rézbánya idomított. Egész átlátzó tömegek, mikben chalcedont ism értem fel, vezettek alá, természetes lépcsőként az üreget körülfutó karzatig. A chalcedon néhol szőlőfürt alakot mutatott, másutt keverve volt achattal.

A félkör egész könnyűséggel összejárható volt; felmászhattam a malachitsziklákra, ráállhattam a titáni réztrónra; hanem ahhoz a dioritsziklában támadt repedéshez nem férhettem hozzá.

A töltésüreg fenekét egy tó foglalta el, a dioritlap semmi összeköttetésben nem volt a rézbánya félkörével. Nekem ezen a tavon kellett volna keresztül mennem.

Hiszen az igen könnyű feladat lett volna.

Az a tó tökéletes sötétkék volt. E szélcsendes légben, a magnesium világítás mellett úgy látszott az, mint egy fekete tükör, csak a midőn egy követ hajítottam bele, tünt fel a fellocscsannó viz olyanak, mintha olvadt zaír szökellne fel s aztán a gyűrűző hullámok ragyogása mutatott indigó kéket.

Nekem csak bele kellene lépnem ebbe a tóba, s szépen átgázolhatnék rajta a szemközti szikláig, a nélkül, hogy övön alul merülnék el benne. Ez a tó vitriolból áll.

Nem tudom miért, de nem volt kedvem a bőrö-

met kékre festetni. Az ember jól tudja, hogy a rézvitriol nem kénsavany; de azért csak mégis vitriol az, s nem hisz neki.

Valami jármű alakítására kellett gondolnom.

Miből csinálják azt itten? Fa nincs. De van kő. Kőtütajjal szálljak a vízre? De hiszen ez nem víz, hanem rézgáz olvadék; ennek a tetején az agyagpaia is uszni fog, mint vizen a deszka.

A kövek fénybogarai.

A szorultság találékonyvá tesz.

Az asbestréteg felfedezése vezetett egy gondolatra. A hol a fonható kőselyem, az amianth jelen van, ott rendszeren az asbest kristályok más fajtái is találhatóak szoktak lenni. Hiszen mindenik tremolit anyag. Egyikét ezeknek úgy hívják, hogy »hegybőr« — vagy »hegyi parac« (Berkorck) Ez oly könnyű neme az ásványnak, hogy a közönséges víz színén is uszik.

Elindultam a turzásra.

Othagytam a gyönyörű szép amianthréteget, mely puha tapintatu volt, mint a selyem. (Milyen szép éghetlen ingeket lehetne ebből készíteni! talán még arra is ráérek) mellette volt egy tajték malachittal és főszzsel bevont réteg, annak a kérgét a mint kibontottam kitünt alóla a kagylómész alakulás, milliárd milliólitának nevezett csigahéj maradványával; mik közt gyönyörű orsó alaku cerithiumok, hegyes süveg formájú turbók is voltak elszórva, miknek némelyikén még csilámlott a gyöngyház zománcz s a csigarész között rétegenként összesajtoltva feküdt az asbesttel rokon hegybőr.

Neki álltam csákányommal, hogy kiszabadítsam azt a mész közül, mely igen porhanyó. Könnyű munka volt, hanem a mézsréteg alatt aztán agyagréteg következett. Kékes szürke weldi agyag, ez is teletömve csigahéjjal.

Ha olyan nagyon el nem lettem volna fogulva annak az örömetől, hogy a hegybőr réteget feltaláltam, úgy bizonyára eszembe kellett volna jutni annak a veszőlynek, mely egyszerre előttem termett, s elővigyázattal kellett volna a munkát folytatnom. A helyett hebehurgia mohósággal estem neki kurta nyelvű csákányommal az agyagrétegnek, a miből a lett, hogy egy perc alatt kialudt a Davy-lámpásom, én magam pedig hanyat estem élettelenül, mint a kit a guta megütött.

S bizonyára ott is maradtam volna örökre, ha valaki segítségemre nem jön.

Az ilyen csigamaradványokkal kevert agyagban

sok szénsav fejlődött ki s a mint azt megbolygatják, a vigyázatlan munkást, ki közel ment hozzá, egyszerre leüti a fojtó lég, mint ezt a budapesti kőbányai vitzartók ásásakor gyakran tapasztalták.

Mély kábulatomból arra ébredtem fel, hogy odahaza vagyok, s a cigánykovácsból promoveált borbély ráspolylyal borotválja a pofámat s közbe nagyokat prüszszent egyenesen az ábrázatomba. Először azt hittem, hogy álmodom. Azután, hogy felnyitottam a szememet, akkor láttam, hogy ébren vagyok, s az a ki a pofámat ráspolylyal borotválja, az én jó Bábim. Az ő nyelve az, mely engem életre serkent, s még inkább köszönhetem azt az ő prüszszögéseinek. A fojtó lég, mely nehézségénél fogva a földfelé száll, az ő hatalmas constitutiójának nem ártott meg oly mértékben, mint én nekem; nála legfeljebb is hatalmas prüszkölést idézett elő, a mi nekem is javamra vált, mert szétrebbenté rólam a szézenyt; a mit még nem nagy adagban szivtam be. A jámbor állat utánam szökött s addig jött a míg rám talált. Nála nélkül bizony ásatag ember lett volna belőlem. Így pedig felugrottam fektemből, kiköhögtem és prüszköltem magamat kegyetlenül, aztán nyakába borultam Bábinak s megcsókoltam a füle tövét, a mire ő viszonzásul akkorát nyalt a nyakamon, hogy a vér kiserkedt utána.

De hat hogy láttam én mindezeket? hisz az imént mondtam, hogy a Davy-lámpát is kioltotta a szézeny! —

Az ám. És mégis világos volt. Most volt rajtam még a bámulat sora. Lábaím alatt és a sziklafalban körültem egyes elszórt kövek világítottak.

Homályos fény volt az: mint a reves fa, vagy a szentjánosbogár csilláma: de még is elég arra, hogy a tárgyak körrajzai kivehetők legyenek.

Ezeket a köveket úgy hívják, hogy »fény mágnesek«, ilyenek a bolognai kavicsok (lapis bononiensis) az ilyen könek elég öt perczig a napon lenni, hogy azután a sötétben világítson. S nemcsak a nagy sugaraknak, de az erős lámpafénynek is az a hatása van e köre: tele szija magát fény nyel, s aztán sukáig sugárzik utána a sötétben. Az én magnesium világításom hatása volt e kősugárzás a fénymágnesekből. Nekem most ezek becsebbek voltak a világ minden karbunkulusainál. Nélkülök nem tudtam volna a földalatti sötétségben, merre van előre, merre hátra? alig találtam volna meg a tarisznyámat, és felöltönyömet, melyet a munkámhoz kezdve, letettem valahová, s abban volt minden tűzszerszámom. Így azonban egy vilá-

gító nagy követ kezembe véve, annak a derengése mellett felkerestem a batyumat s akkor aztán ismét meggyujthattam a lámpásomat.

Most volt aztán még csak igazi öröme Bábinak.

Felhuzta az inyét a fogairól; úgy nevetett rám s nagyokat taszított az orrával az oldalbordáim közé tréfás jó kedvében. Hanem aztán volt annyi esze, hogy elment a prűszköltető lég hordtávolából, felült egy magas malachit sziklára, onnan nézte, hogy mit csinálók tovább? Szép papiros nyomtató bqlondság volna az egy íróasztalra: egy jegesmedve egy tizmázsás drágakő talapzaton. —

Most már aztán okosabban fogtam hozzá a munkához. Messziről vasruddal feszítettem fel az agyagrétegeket; a kifejlő gáz egyszerre leszáll a földre, az nem terjed két lábnyinál tovább. S aztán elvegyül az atmoszphaerai légben. Hat órai munka után sike rült kiteszitenem az agyag és mészréteg közül hat darab másfél meter átmérőjű és huszonöt centimeter vastagságu hegybőr lemezt.

Előbb egy tenyernyi darabbal kísérletet tettem a tavon. Belehajítottam azt; s a kölemez rögtön feljött a tó színére és uszott fölötte, mint a fadarab.

Most tehát csak össze kellett tákolnom kötelekkel és hajó eszközökkel a hat egymáshoz illesztett kő darabot.

Az, hogy magam hogy megyek át? nem aggasztott annyira, mint az, hogy mint bírja meg a tutajomat az iszákomat, mely vállalatom sikeréhez szükséges eszközeimmel volt tele.

Egy csusztatót kerestem ki a köparton s onnan aláeresztettem a tutajt, szépen libegve maradt az a kék vitrioltó felszínén.

Iszákomat odatettem a tutaj közepére; az lehetett huszonöt kilogramm, csak hét centimeternyire merült el benne, s csak három centimeterrel nyomta alább a tutajt. E szerint, ha magam is rászállok, vasrudammal, csáklýámmal, csákányommal együtt hetvenöt kilogramm: akkor még kimarad a vízből hat centimeternyi a tutajból. Nem sok, de elég.

Már ide Bábit csakúgyan nem vehetem föl. Megmagyaráztam neki, hogy csak várjon szepen itt rám: majd nem sokára visszajövök. Belenyugodott, lefeküdt szépen s fejét a két első lába közé dugta.

Én neki indultam Isten hírével a tónak.

Valami háromszáz meternyi távolra kellett átvádoynom.

Nem lett volna nehéz, ha csak egy egy evezőm létt volna. Azzal egyenesen keresztül hajtottam volna

a tutajt a tavon a diorit sziklafalig, s épen a barlang nyílásánál kötöttem volna ki. Így pedig, nem lévén más hajósszerszámom, mint egy csáklya, annak a segítségével köröskörül kellett part mentében vezetnem a járművemet, a sziklába kapaszkodva, s nagyon nem is tánczolhattam a tutajon, ne hogy az elveszítse az egyensúlyt, s a tóba vesszen az iszákom.

Nagy fáradsággal csáklýáztam a part mentében, fel fel akadva egy egy kiálló érczdarabban, mely a rézgáliczból jegeczült a sziklaparthoz. Kis lámpám igen kevés tért világított meg körüllem s a magnesium világitáshoz most semmi kedvem sem volt.

Több órai küzdelem után eljutottam odáig, a hol az agyagpala a diorittal érintkezik. Észrevettem, hogy a diorittal meredélyén egy körülbelül félmeternyi széles elöugrása a sziklának elég biztos párkányt képez, hogy azon a barlang szándáig felkapaszkodhassam. A tutajomat ott hagyhattam, a hol volt. Itt sem szél, sem vízfolyás nincs, mely azt innen tovább vigye. Ha visszajövök, azon a helyen fogom találni ismét. El nem megy ez innen egy csákly a vetésnyi távolra.

A sziklafolyosó szádához telkuszva még egyszer visszapillantottam a barlang tulsó oldalára. A nagy fedelmi pompa teljes sötétség gyászátýolával volt már behuzva; de a sötétségen keresztül ragyogtak még most is itt amott elszórva a pisle fényű kavicsok; a fénymágnesek úgy világítottak át, mint a lidérczfény, mint a bolygó tűz, mint a sirbolti lámpák.

A földalatti éjszakának ilyen csillagai vannak.

S mindezek a fénymágnesek visszatükrözödték a nagy sötétkék tó aczélsima lapján.

Iszákomat ismét hátamra véve, neki indultam a folyosónak; egy halk: »Isten segíts!« sohajtással.

De alig tettem tiz lépést előre, egyszerre csak megmerevedtem a réműlettől! Fületem egy fenevad morgása s szememet annak a látása lepte meg egyszerre.

Szemközt jött rám a szikla folyosóból.

Egy vadállat, a m i n ő t m é g e m b e r n e m l á t o t t s o h a; a m i n ő t s e m C u v i e r, s e m O k e n, s e m B u f f o n s e m S c h ü t z n e m i r t a k l e, a k e r e k f ö l d m i n d e n é l ő á l l a t j a i k ö z ö t t: e g y h e t e d f é l l á b m a g a s s z ö n y e t e g, m e l y n e k b u n d á j a g y ö n y ö r ü s z é p b u z a v i r á g s z i n n e l p o m p á z i k. M a d á r n a k v a n i l y é g s z i n t o l l a z a t a, d e n é g y l á b u á l l a t n e m v i s e l t i l y e t s o h a. E z e g y c s o d a! E z t a l á n a f ö l d a l a t t i k o b o l d o k k i r á l y a, a k i a b b a n a r é z t r ó n b a n s z o k o t t u r a l k o d n i? S j ö n e g y e n e s e n n e k e m, d ö r ö g v e é s m o r o g v a s f é l o l d a l á t n e k i f e s z i t v e a s z i k l a f a l n a k, v é g i g d ö r z s ö l ő z i k r a j t a.

A rémség és bámulat minden erőmet elvette. El-

meresztve szemeimet, tartám mintegy védelem gyarán-
a Davilámpást magam elé. Fegyverem nem volt. Csák-
lyámat ez a hatalmas ferevad egy legyintésével pozdor-
jává töri. És nem ijed meg a lámpástul. Jön egyenesen
reám. S mikor egészen odaér hozzám, mikor már engem
a halálveritéke izzaszt, akkor felhuzza a szájáról a inyét,
rám mosolyog, s az orrával gyüngéden oldalba taszit.

Hisz ez Bábí!

S hogy egyszerre kitaláltassa velem a rejtélyt
megrázkodik kegyetlenül előttem s azzal nekem sze-
mem szám tele fecskendi gálíczi vzel.

Jó barátném, a szerencsétlen, mikor látta, hogy a
folyosó felé tartok, kapta magát, megelőzött; egyenes
irányban keresztül uszott a rézgálícz tavon, hamarább
ideért nálamnál s most itt áll előttem buzavirág színűre
festve.

Dejszen dörzsölheted már a bundádat a szikla-
falon, soha se megy az le!

S már most én aztán hogy vállaljam el a felelős-
séget a teremtő előtt azért, hogy az ő világának állat-
országát egy új fajjal megszorítottam.

Ime egy buzavirágszin medve!

Szegény Bábí! Milyen hűséges a medve: — a
mig négy lábú.

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Ádámhoz!

Tekintedezs barátom uram!

In izs jo lilekel bizonyithatom, hogy Pau-
lernek van igaza, mikor aszongya, hogy pontos
takarikosag viseltetik igazságügy körül.

Keresztfijam jarasbiro, az tuga. Ő enge-
met felvilagosította.

Tunyilik szüksiges bürokban minden elfo-
gyasztott plajbaszrul, tintarul, nyomtatványrul,
porzorul is vaspenarul irnya külön nyugtat-
ványt, hogy miniszter lason, ki, mikor, menyit
elfogyasztota? Ezt kiványa rend.

Mar most pildanak okair veszi irnok egy
citiatorul szolo nyomtatványt, a ki fertaly ar-
kus. Ezt mingyar kieseril egy nyugtatmányal,
aki szinte fertaly arkus. Teszi azt nyomtatvány
helyire.

Igen de nyugtatványt izs az alamnak a
papirosara irta, hat arul is szüksigezs kialitanyi
masik nyugtatványt, hogy fertaly arkus tiszta

papiroost csagugyan nyugtatványra elfogyasz-
tota. Ezt követeli rend.

Tehat irja nyugtatványra süzsigeltetet
fertaly arkus tiszta alampapiroosrul megin nyug-
tatványt masik fertaly arkus tiszta alampapi-
rosra, — a kiröl megin süzsigeltetik nyugtat-
vány. Mert kiványa rend.

Et sic porro. Esztendő vigin kapja minisz-
ter három kocsival nyugtatványt arul a fontos
tinyrül, hogy kutyabagosi jarasbiroi irnok elfo-
gyasztota egy fertaly arkus nyomtatványt.

Ebül tetszik latnyi, hogy miniszter milyen
lelkiismeretesen szamon kiri alarendelt nivatal-
noktul, hogy hova tete zorszag vagyonat? Ilyen
nagy elenörzis melet telyes lehetetlenség ala-
mot megcsalnyi. Muszaj utolyara is felviragoz-
nyi justitianak.

Csudalkozom, hogy Simonyi Ernyö bara-
tom mégizs elakarja törülnyi igazságügymi-
niszteriumot. No ha az a sog nyugtatvány se
nem birja ötet megnyugatnyi, — akkor bizo-
nyosan bene magaba van hiba.

P. S. Most olvasom »Közösirdekbe« kö-
vetkezendő ujsagot:

A képviselők közt szájról-szájra járt az »öreg ur-
nak«, Deáknak a coalitióra vonatkozó megjegyzése.

Az öreg ur ugyanis állítólag, midőn Tisza K.
tegnapi nyilatkozatairól s a coalitionak ezek folytán
előtérbe nyomult eshetőségéről értesült, következőleg
nyilatkozott:

Az érmelléki kitünő egy bor; a badacsonyi is
igen jó, a tokaji meg felséges. Külön-külön pompás
mindegyik; hanem ha összeöntik . . . biz én nem tu-
dom mi lesz belőle! Ha kedvetek van az ilyen mismás-
hoz, melynek izét előre tudni nem lehet . . . ám kóstol-
játok meg.

Hat hiszen az szent igaz, hogy fentebbi
szip allegoria* öreg ur monta. Csaghogy m a z s
öreg ur. Az a mazzs öreg ur in voltam, Tallé-
rossy Zebulon, Tesik elolvasnyi Üstökösbe
1874-be marcius 7-ki szamba. Ot van egisz
allegoria, de sokal ikeseb stilusba, ami maga-
tul irtetődik,

Protestalom iroi tulajdonjognak flagrans
megsirtise elen.

Aki maratam minden tisztelet nélkül
Alazatozs szolgálja

T. Z.

Parlamenti szónokok latin idézetei.

— A mint a hírlapokban megjelentek. —

Lónyaiból.

Videant consuli, ne quid respublicem detrimen-
tum capeat. (Jelenkor.)

Videant consules, ne quid respublici detrimenta
capiat. (Közérdek.)

Videant consules, ne quid respublica atramenti
rapiat (Reform.)

Bartálból.

Tertium non datum. (Egyetértés.)

Tertia datur. (Iskolai Értesítő.)

Pauerből.

Justitius regnorus fundamentus. (Nemzeti Hírlap.)

Concordia res parvae crescuntur, discordia ma-
xime dilabunt. (Magyar Politika.)

(Folytatható in infinitum.)

Haszontalan tudnivalók.

— **Magyarország Delphije** most Bécs, Pythiája gróf Andrassy Gyula. Oda futnak bölcsaink tanácsért. Azt az ivadot pedig, mikor Andrassy nem lő sem verebet, sem bakot, úgy hívják, hogy »mort saison.« Az pedig most nincs, valamit löni muszáj.

— **Budapest utcáit** főyvást szorgalmasan se-
pergetik — az ujságokban. Nehezebb munka a Herku-
lesnél, a ki Augiás istállójával szemben aligha bol-
dogult volna tollseprővel.

— **Thajsz főkapitánynak** fáklýászenét
szándékoznak rendezni a ídrabantok és constablerek,
hogy ne menjen el közjegyzőnek. Vajjon a fáklýás
néhez megnyerték-e a főkapitányi engedélyt?

LÓNYAI KÖZMONDÁSA.

A haza mindenelőtt — fejős telcsi.

Nem szeretnék Győrme gyében lakni, mert a
Duna, Rába, Rábcza rákja rákja lábam. (Léssék ezt
hamar s többször egymásután mondani.)

BITTÓ: Esküszöm, esküszöm, s ha hamisat szó-
lok, se égben, se földön ne lehessenek boldog.

Föld kihányja testem, ég kizárja lelkem, ana
sebes örvény hánytorgasson engem.

Esküszöm szavamra, esküszöm hitemre, utolsó
napomra és örök údvömré.

— Aztán még se hisznek.

A HELYZET KÉPE.

PULSZKY. A haza megmentésének többféle módja van.

PARLAMENTI FÜLETLEN GOMBOK.

TISZA Kálmán beszéde alatt bekukkan az ajtón az öreg Pulszky, körül néz figyelmesen.

— Nem Guszti beszél? — azzal kiment.

*

Később azonban megint bejött s hallgatott figyelmesen. Aztán elkezdte csóvalni a fejét

— Igy hiszen az ember a baloldalnak! Ez a Tisza azt ígérte beszéde elején, hogy nem mond semmi meglepőt.

*

Beszédének vajon melyk részével törte meg Tisza a jobb oldalt?

Azzal, a hol az országot részvénytársulathoz hasonlította. Azt megértették.

*

Azt se hittem volna, hogy egy szónoklat oly hatalmas szer lehessen a nátha ellen.

Az egész jobboldal úgy prüszkölt, úgy köhögött a beszéd elején, hogy alig lehetett a szónokot hallani. Mert legkényelmesebb czáfolat az agyonköhögés.

Egyszer aztán egészen megszűnt a nátha. A tisztelt jobb oldal a Tisza által készített elvi gözfürdőben nem csak megizzadt, de el is olvad.

*

Bartal beszédjében sok volt a latin idézet.

A többi közt azt mondta, hogy vagy megszavazza a ház az adóemelést, vagy azt dokumentálja, hogy nem akar magyar államot. Tertium non datur.

Tisza aztán kimutatta, hogy a ki nem tud arabusul, ne beszéljen arabusul. Datur biz ott tertium, több is: legelső mindjárt, ha ott tetszik hagyni a bársonyszékeket.

*

A kisPulszky ki kötötte még a vita kezdetén, hogy őt rögtön Tisza Kálmán után hívják fel a szólásra. Majd tönkre teszi ő.

Mért ne? hisz van már erre precedens Góliát és Dávid esetében.

Mikor aztán Tisza elmondta beszédét, Dávid szépen összecsavarta a parittyát, mondván, hogy ő csak igénytelen közkatoná.

Ugyan mit kisebbiti magát! Mintha nem tudnok, hogy igényteljes hadnagy.

Hanem, míg generális lesz belőle, rághat még elég kavicsot.

*

Simonyi Ernő határozati javaslatában elő vannak sorolva a jobboldal három éves érdemei.

— Jaj de hosszú, — mondá egy jobboldali.

— Nem tehetek róla — válaszolt Simonyi, hiszen ti szerkesztettétek.

*

»A legelső magyar ember a király, — mondá Lükő bátyánk — kezdjük hát a megtakarításokat annál.«

*

Csak most kezdjük érteni a Bartal vivó - Stellungját, melyben beszédét elszónokolta. Állása teljesen megfelelő volt a helyzetnek, lévén az »Kampf um das Dasein.«

*

Pauler elismerte, hogy 1867 előtt is volt a világon valamelyes Magyarország. Csakhogy nem vették semmibe. 1867 óta vesz csak tevékeny részt az európai államok concertjében.

Igaz van. 1867 óta részesülünk abban a kiváló muzikális szerencsében, hogy az európai népek concertjében mi lehetünk a nagy dob. Akár úgy vesszük a dolgot, hogy mielőtt dob lehettünk, előbb meg kellett bennünket nyuzni, akár úgy, hogy minket ütnek.

*

Az is nagy haladás Pauler szerint, hogy míg pár év előtt csak 9 egyetemi tanárunk volt, van most 143.

Csakhogy azt a haladást még tovább is lehetne fejleszteni, ha elhatároznók magunkat, mint az egykori Czigány familia, hogy tituláljuk egymást nagyságos urnak.

*

Általánosan feltűnt, hogy Tisza Kálmán beszédében nem fordult elő diák idézet.

Beavatott parlamenti körökben azt beszélük, hogy a latin citatumot zárbeszédére hagyta. Hir szerint azzal fogva berekeszteni szavait: Oleum et operam perdidit.

*

Mi alatt Tóth Vilmos beszélt, Baldacci a baloldaltól végtelen elragadtatással látszott figyelni minden szavára, úgy hogy Tóth Vilmos végre csak neki beszélt.

A beszéd végén Baldacci átment Tóth Vilmoshoz

ki kezét nyújtott eléje, hogy fogadja a gratulatióit a sikerült szónoklatért.

Baldacci azonban nem nyújtott kezét, hanem azt kérdé egész elbájoztan:

— Ugyan, barátom, kérlek, hol veszed a — pomádét?

*

Tóth Vilmos azt felelte Perényi beszédére, hogy az ilyen beszédre legméltóbb válasz az agyon hallgatás.

— No hogy a legméltóbb-e? — jegyzé meg Senyney — azt nem tudom; de azt indom, hogy a legkönnyebb.

KRONIKÁS ADOMÁK.

/Mefogadjuk helységkovácsának.

1846-ban Nagy-Váradon nevezetes ujdonságként adták elő a színészek a »Fekete Sas«-ban Szigligeti »Szökött katoná«-ját. Az érdeklődés oly nagy volt, hogy a ki csak közelében volt a városnak, bement az előadásra. Így történt, hogy a szelistye-száldbágyi ispán neje is elment a theátrumba. Minthogy pedig a n.-várad »nagy piacon«-ban abban az időben nappal a feneketlen sár, sötétben pedig a sátrak közt tanyázó zsebvágók miatt nem volt bátorságos egyedül járkalni, — az ispánnéknak pedig szálló-helyére a nagy piacon kellett keresztül menni, bátorság okáért magával vitte a vele Váradra jött gyantai summárt (erdősősz,) Pétert is.

A színháznál a kakasülőre váltott jegyet Péter summárnak, ki egy szögletben el is helyezkedett oda fenn.

Nagyon tetszett Péternek a darab eleje, de a mint a katonafogdosás jelenetére került a sor, és a helység emberei vasvillákkal, fokcsokkal és egyéb gerundiumokkal rárontottak a pörölyt hatalmasan verő Gergely kovácslegényre, a mi Péterünk nem nézhette ezen igazságtalan eljárást, hogy azt a here snajderlegényt békében hagyják, mig azt a jóralól, munkás kovácslegényt elakarják vinni erővel katonának.

Váltig mondogatja szomszédjainak, hogy »fikkom teremtette — nemzetes uram — hát

csakugyan elviszik azt a jóra való legényt?«
— El biz azt — mondák a mellette állók.

A mi Péterünk sem veszi tréfára a dolgot hanem a mint a községi előljárók vinni akarják Gergelyt, elkezd a karzatot hatalmas botjával vitézül dörömbölni és ugyancsak tele torokkal kiabálja lefelé:

— Hallják-e kigyelmetek nótárius uram, bíró uram, ne bántsák kigyeimetek azt a jóra való legényt. Ugyis a múlt héten temették el minálunk a helység kovácsát, megfogadjuk hát mi helységkovácsának.

Persze, hogy lepiszezték, lekaczagták, s majd hogy ki nem dobják az öreget, aki se hogy se tudott bele nyugodni ebbe az igazságtalanságba.

Mikor aztán a szereplők utóbb elkezdték az »Elmennék én katonának« kezdetű dalt, — Péter gazda lekiállt: »Hej öcsém Gergely, ugye mondtam, hogy mihozzánk gyűjjön. Most aztán bizonyisten agyon lövik.«

A békétlenkedő Péter gazdát a mellette lévők csak nagy bajjal tudták capacitálni, hogy a mit lát, nem tiszta valóság.

Az egyetemi életből.

— Factum. —

Várnak a tanári szoba előtt a czivisek a fogott absentiát igazolandók. Azonban míg egy bemegy, a többi kint marad, várva, míg sorra kerül. Pulszky Ágost, ki tudvalevőleg tanár, szinte oda érkezik az ajtóhoz.

— Uraim! sziveskedjenek helyet adni, hogy bemehessek.

Egy jogász hátra tolja s indignálódva szól:

— Már engedjen meg, én régebben itt vagyok; tessék várni, míg a sor rá kerül.

FARSANGON.

Oly szép az élet így farsang alatt!

Ki hogy akar, olyféleképp nfulat.

A késő reggelen fölébredőt.

Egy koncert várja még ebéd előtt

Az ám! . . . csakhogy az Úr, közös Atyánk,

Nem mindnek édes, soknak mostohánk:

Koncertem négy siró gyermek torok;

De itt lakást — kegyelemből kapok.

Oly szép az élet így farsang alatt!

Kivált ha jég borítja a tavat.

Ha jóllakatt az ember, délután

Vigan lehet csuszkálni korcsolyán.

De . . . jó vón' hozzá egy meleg kabát,

Az ember hogy ne hűtse meg magát;

(A jó lakásra úgysem számolok,

'Sz az éhezők — nyolcszoros boldogok!)

Oly szép az élet így farsang alatt!

Megnézni esténként a bálokat;

A gondot borral, tánczczal üzni szét

S lánycsókkal oltani a bor tüzét.

De . . . hát atyám biz elhibázta! Lett

Yón' muszkavezető honvéd helyett!

Most szűk, hideg szobában éjjelem

Nem kéne körmöléssel töltenem.

Timon.

TANÜGY.

Methodicai előadás kifejtő modar a.)

Tanfelügyelő! iskola látogatás alkalmával
Mondd meg nekem, hogy hívják azon embert, a ki a mezőre, a rétre vigyáz?

Gy: Mezőkerülő.

T. F. Hát a ki az erdőre vigyáz?

Gy: Erdőkerülő.

T. F. No most mond meg, hogy hívják azt a nagyságos urat, a ki arra vigyáz, hogy az iskolákban jól tanítsanak.

Gy. Iskolakerülő.

Methodicai kifejtés b.)

A tanító az igazságtalanság fogalmát akarván a gyermekekkel szemléltetni, evégből az okosabbal a következő párbeszédet kezdi:

Fiam! Pistának van egy zsemléje, a melyet ő a maga pénzén vett, s a mely ennélfogva az ő tulajdona. Most jó Jancsi és Pistától elveszi amannak saját zsemléjét. Szép volt e ez tőle?

Gy: Nem.

Tanító: Mit tett ő azzal, hogy ő a zsemléjét elvette? (Nem tudják, hátul egy jelt ad) no mondjad te, mit tett azzal?

Gy. Hát bevágta (Megette.)

Budencziáda.

Hej nem hiába tudatlan is ez mi népünk, olyan követeket választ, kik, ha a kapcza szorul csak oly adókat tudnak behozni, melyék alatt összeroskad az adózó nép; míg az ilyen embert, kinek a legnagyobbszerű haza mentő tervei vannak számba szem veszi.

De azért én mégis azt mondom »a haza mindenelőtt.« Feledem tehát a méltatlanságot, midőn a haza bajba van. Tervem ez: Tekintve, hogy bár mely eddig tervezett új adónem behozatala Meny (hért) kőként súlyosodnék az adózók vállaira: mondja ki a képviselőház, hogy széles ez Árpád szerezte honban, ezentul valamenyi vigarda legyen vigadó, lovarda lovadó, szálloda pedig fogadó és végre idény ivadó. Ezáltal új adónemet nyernénk, mely míg egyrészt az állam polgárait nem terheli, mérséksz kezelési költsége (mint-hogy nyelvelni kell) éppen semmibe sem kerül.

REGLEMÁCZIÓ.

Tekentetes szerkesztető ur!

Ammiótató fogvást az uristen ő szen feessége anynyéra megsegittette a jó Kain Mór urat, hogy ökégyeme az Üstökös nevű ujságlevelnek a fendementomját kiczirkaamazta, s szép böcsenn ki es kifondáta, mihentes mihent ez a fenyé figurás ujság indulatbajött, hát én es abba hedegős hejbe tüsténtésen s eczzerős eczzeribe béállottam igaz jószántombó napszamasnak, hogy ammind isten tudnom atta, magames segítsek ennek a jószágnak a borozdájába kapágtatni.

Elég anneki, hogy hát attótatófogvást minden adott esztendőbe esszegerebjégettem eccsmás teréfás istóriát, s eles eeküdtem azokat a szerkesztető urnak, s ki es adta ezeket a figurás dógokat nyomtatásba; ökögyeme megesmét avaa szogáta vissza nekem a megtett szüvettséget, hogy hát sijnát jószántyábó, annéküt hogy egy legkússebb vakarintáskával es bústítottam vóna érte, meg es eeküüte nekem az ujságot az egész kerek álló esztendön keresztül főjtást végötös végig. —

Henem hát most ammiótató fogváss az az új esztendő békövetkezett, csak látom, hogy nem látom az én üstökösömöt, penyét hát addég minden esztendőbé ugy kiszokotáták a dógod, hogy örökkétig eeküdték azt az én titulámra ataszszááva.

Anná fogvást tehát miveehogy ez az én mostoni megkárosodásom minden bizonyaa valami ójan hibából eshesett ammi a szerkesztető urnak tudtám kívül vagon, azért bústittánám evel az istáncziáva hogy szüvesked-

nek az üstökösnek hivattatódó ujságlevel megküdesít nekem ez beállott ujesztendő fojtán es kipanancsóni.*) Magam részéről én es réta leszek, ha az uristen ő szénfessége megsegít, s megöröz az idény es tüztő, rossz ember szándékátó, — hogy valamintségesen eddigelé, ugy ezután es ezt a hajzám tett való jó szüvettséget az üstökösbe való irásomvaa vissza szögáhasam.

Egyebképen az béállott ujesztendőre való nézvest adjon az menybeli széntséges uristen ő szénfessége minnyájunknak min közönségesen erőt egésséget segedeemet, jó embérel ügyet s bajt, sőt s kinyeret, s egy más.között böebb üsmeretséget, szép békességet s egygy-másvaa való jó tálalkozást aszkévánom.

Akki mindezék után magamat szüves garáciájba ajállom, s ezzel vagyok es maradok.

Tekentetes szerkesztető urnak

számas betüvető napszamasai legutóssóbika

Jánosdiák.*)

INTERPELLATIO.

»Miniszter úr kérem szépen
Egy kérdésem volna nékem:
Igaz, hogy a »Közérdek«-kel
Ország pénzén gründol sefte!«
— »Becsületem széntségére,
Nem törődtem soha véle;
Ilyenekhez nem is értek
S azt se tom, mi a kölerdek?»

Névészeti kuriózum.

Ma midőn a nagyváradi stallumok egyikének jóvedelme fölött a kultusz miniszterium s a klérus közt-hetek óta foly a tusa, nem lesz érdektelen összeállítani névsorát azon 15 kanonoknak, kiköz idők szerint az ott tani stallumok dus jóvedelmeit s javadalrait élvezik.

A tizenhat tagot számláló kátalanban egyes egyedül a nagy pépost volt magyar vezvű, az öreg Györffy László, ez is meghalt a tavaly, alig 90 és nehánv éves korában. A többiek nevének verekbe szedett betüszertint való magyarsága eképpen következik, hallgassátok isteni félemmel:

„Huzly, Junák, Kozacsek, Rácesek, Mislin, Tereleczy,
„Majd Winterhalter, Vinkler, Kümmer, Zajicsekel“
„Végre Csomák, Róder, Bémer, Lópusnyi, Nogáll-al!“

*) Ne izéljek kegyelmed, má kítópoltuk.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

A Lipótvárosban egyik ujszabásu földesur háza kapuján a következő hirdetés olvasható, ha azóta le nem vették:

Ebe a hasba van ety kibutort soba vagy egy aty mintyárt behusható, köselebb érinteni lehet a hasmasternál.

TUNG-CSI, A CHINAI CSÁSZÁR HALÁLÁRA.

Olvastam a szép gyászjelentést,
Melyet küldött kedves mamád;
Mennyei lábad megbotolván:
Az életpálya tűnő sorján
Úgy jártál ép, mint édsapád.

Nincs oly nagy a khinai fal, mint
Az én résztvevő bánatom;
De hogy nem volt ki a te kártyád,
Hogy elhagyád e földi pályát,
Azt bizton constatálhatom.

Druszám voltál. Sajnálak szörnyen
De rajta hogy segítsék én?
Te, ki az »isten lába« voltál:
A pályán mégis elbotoltál;
Hát mi? hisz fejünk sincs helyén!

Csingham-Buh

Asszony néve hallgass.

Kicseppenve hivatalából a főfiskális, — borusan bosszusan hagyta a faképnél a megyeház teremét, — s fejéhez kapkodva morózusan mormogott otthon. Nem csak a feje füstölgött, a szobája is tele volt füsttel, a mit jó barátai — a titkos szavazás előtt — hagytak emlékül. —

Talán fejszakgatásod van édesem? — mivel borogassam, — mit nyissak ki, ajtót-ablakot? — töprenkedék a jó feleség. —

— Mindent nyiss ki, — csak a szádat fogd be — vol a lakonikus válasz. —

JUBILAEUM.

Megeszi magát már a farsang,
És jönnek a böjti napok;
Ki mint vetett, aratva úgy: a
Nagy lépésen neki busulva
Eltünődnek a házások.

Megeszi magát már a farsang,
És jönnek a böjti napok!
De hisz nekünk mindig volt böjtünk,
S lesz is, csak egyben nem böjtöltünk:
Mert volt beszéd és lesz, na, sok!

Müfordítás.

Wegen Auflösung des Geschäftes gänzlicher Ausverkauf:

A seft felolvadása végett libás kieladás.
Hannibal vectigal ad regem misit.
Hannibal az adóval Régenbe küldte Misit.

Szerkesztői subroza.

Calamandrino. A multkor küldött versekből egy meg fog jeleni, de az újabbak nem nekünk valók. Kérünk a helyett olyan fajta közleményeket, mint a melyet öntől ma adunk. — Timon. Indul. — Eusebius Modernus. Kornélia-poézis.

Biberach. Egyik most jön. Majd a másik is talán. — L. Patona Cs. M. Köszönjük, hogy azt a derék embert megismertette velünk. Az alispáni tanácskozáson tett megjegyzését közölni fogjuk.

— Batu bála n. Kedélyes kis vers annak helyén és idején elmondva; de nyomtatásban roszul venné ki magát. — Hetény. M. Gy. Máshonnan is beküldték azt a »beszélyt« hanem biz az még bolond beszédnek is rosz beszély. — Zöldasztali viták. Bizony igaza van önnek, nagyon helyi érdekü. Aztán meg úgy gyanítjuk, személyeskedő is kissé. — »Elmencz mondás.« No ha önnek oly felette tetszik, hát ime átadjuk a halhatatlanságnak, a mint következik: »Ez a néger Európa legmelegebb tartományából Sziberiából született.« — D. B. Nagy Dobos. Valamikor felhasználjuk. — Rokuc. »A legszebb ének.« Sok formahibában szenved. — »Egy falusi füzfa poeta gondolatai az ország állásáról.« Hosszu is, rosz is. — Körösparti Jenő. Hozzá. »Se nem jobb, se nem roszabb a közönséges.« »Hozzák« nál. — Suplikáns. Nem használhatók. — Csak még is elvesztettem. Első szerelmi kalandom. A folyó regény befjeztével némi változtatásokkal közölhetjük. — Magyara hieroglyphák. Jönnek.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen.

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (ezelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében
pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el.

Legközelebb jelent meg és minden könyvkereskedésben kapható a maga nemében egyetlen könyv:

„ÖNSEGÉLY.”

ezímmel, a nemzórészek minden betegségei számára hű és megbízható tanács adó, dr. Ernst L. hasonszenvi orvostól.

Ezen könyv okulást és segítséget nyújt mindazoknak, kik ifjabb korukban titkos bűnt vagy mértéktelen kicsapongást űztek és ennek következtében beteges gyöngyszégekben vagy szédült idegzetben szenvednek, időelőtti tehetetlenségnek már rabjai, vagy annak közel boldulásáig tenyegtetettek.

Azok is, kik idősebb bújakörben borbajokban, bújakoros köztényben, hügyes-és szűkületben szenvednek, va y kiknek tes e tulságos higanyadagok által gyöngítettett, teljes kigyógyulást találnak.

Ezen híres könyv, mely nagyobb világossá kedveért bonczani ábrakkal van ellátva, tölem 1 írt beküldése mellett, pos a utján is megszerezhe ő.

Dr. ERNST L. hasonszenvi orvos.
Pesten, kétsas-utca 24. sz. II. emelet.

**Cotillon-
jelvények**

cotillon-alakok cotillon-csokrok,
tánczrendek,

a legjutányosb áron, a legnagyobb választékban.

KANITZ C.

Papir kereskedésében

Budapest, Dorottya-utca 12.

Farsangi értesítés!

Állarczok papir- vászon- se-
lyem-bársonyból,

Cotillon-jelvények darabja
10 krtól 3 frtig,

Cotillon-alakok megrende-
lés szerint készítettnek.

Kiválóan ajánlhatnak a legujabb északi sark utazási, valamint párisba lovaglási és Tethoff abrincok (keretek).

Számos megrendeléseket elvárva

BRUNNER CH.

Váci-utca 14. sz.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek

Kölcsönök házakra Budapest, és földbir-
tokokra Magyarországon min-
den összeg 6000 frttól kezdve egész egy millióig; 33 évi törleszt-
ésre 7% mellett. Es ezzel a 7% évenkinti kamatokkal lesz az
egész kölcsön kamatokkal együtt törlesztve.

Bővebb felvilágosítást ad **Lang Lipót és társ.**

I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal

Budapest, Mária Valeria utca Thonetudvar.

Új bécsiutca.

Hotel Budapest,

Van szerencsém a t. cz. közönséggel tisztelettel tudatni, hogy
1875. február 13-én

Hotel Budapest

czimű szállodámat megnyitóm. Pest legszebb és legdíszesebb részé-
ben fekvő szálloda korszerűleg felszerelve és **kényelemmel beren-
dezve, az I. emeleten is éttermet** nyitottam, nol mérsékelt árak
mellett jó ételek és mindenemű valódi, hamisítatlan italok főgnak
kiszolgálhatni.

Hosszu évek során át szerzett tapasztalatom által, melyet e
szakmában gyűjtöttem, iparkodni fogok a t. cz. közönség igényeinek
minden irányban megfelelni. Számos látogatójásért esd

mely tisztelettel

Zsoldos Imre, szállodatulajdonos.

Hotel Budapest,

Új bécsiutca.